

Startside>Domstolsprocedurer>Civilretlige sager>Bevisoptagelse

Den originale sprogudgave af denne side [sl](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

Følgende sprog er allerede oversat.

Swipe to change

slovensk

Bevisoptagelse

Slovenien

1 Bevisbyrde

Bestemmelserne om bevisoptagelse og fremlæggelse af bevismidler og bevisoptagelsesmetoder i civile sager er indeholdt i den civile retsplejelov (*Zakon o pravdnem postopku, ZPP*).

1.1 Hvad er reglerne om bevisbyrde?

Hovedreglen er, at parterne skal oplyse alle de faktiske omstændigheder, der underbygger deres påstande og indsigelser, og fremlægge beviser for disse (retsplejelovens artikel 7 og 212).

Sagsøgerne skal dokumentere de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for deres påstande, mens de sagsøgte skal dokumentere de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for deres indsigelser. Det fremgår af den materielle ret, hvilken af parterne der er forpligtet til at gøre en given faktisk omstændighed gældende og fremlægge dokumentation for denne. Manglende dokumentation af en faktisk omstændighed får konsekvenser for den part, som efter materiel ret er forpligtet til at gøre en faktisk omstændighed gældende og ligeledes dokumentere denne (den civile retsplejelovs artikel 7 og 215).

1.2 Er der regler, der fritager for at føre bevis for bestemte forhold? I hvilke tilfælde? Er det muligt at føre bevis for, at en bestemt formodningsregel ikke er gyldig?

Bevisoptagelsesproceduren omfatter de faktiske omstændigheder, hvorpå påstande og indsigelser er baseret, videnskabelige og faglige regler samt erfaringsbaserede regler. Lovbestemmelserne skal ikke dokumenteres, da den gældende regel desangående er, at retten formodes selv at have gjort sig bekendt med dem (*iura novit curia*, dvs. "dommeren kender loven").

Det er ikke obligatorisk at dokumentere faktiske omstændigheder, der anerkendes af en part under retssagen. Retten kan pålægge en part at dokumentere anerkendte faktiske omstændigheder, hvis den er af den opfattelse, at en part har anerkendt disse faktiske omstændigheder for at gøre et krav gældende, som den pågældende part ikke kan gøre gældende (den civile retsplejelovs artikel 3, stk. 3).

Faktiske omstændigheder, som en part ikke benægter eller benægter uden at anføre en begrundelse herfor, anses for anerkendt, medmindre formålet med at benægte disse faktiske omstændigheder er knyttet til andre erklæringer fra den pågældende part. En part kan ligeledes hindre virkningerne af denne formodning om anerkendelse ved at anføre, at de faktiske omstændigheder ikke anerkendes, men dette finder imidlertid kun anvendelse på faktiske omstændigheder, der ikke vedrører denne parts adfærd eller opfattelse.

Det er ikke obligatorisk at dokumentere faktiske omstændigheder, der er anerkendt og almindelig kendt (den civile retsplejelovs artikel 214, stk. 1 og 6).

Retten accepterer en anerkendt faktisk omstændighed uden at kontrollere dens rigtighed (den civile retsplejelovs artikel 214), medmindre retten er af den opfattelse, at den pågældende part har anerkendt den faktiske omstændighed med det formål at gøre et krav gældende, som det ikke er tilladt den at gøre gældende (den civile retsplejelovs artikel 3, stk. 3).

Faktiske omstændigheder, som formodes i loven, kræver ingen dokumentation. Det kan imidlertid blive dokumenteret, at disse faktiske omstændigheder ikke foreligger, medmindre andet er bestemt i loven (den civile retsplejelovs artikel 214, stk. 5).

1.3 I hvor høj grad skal retten være overbevist om et forhold for at basere sin dom på det pågældende forhold?

Det forudsætter en høj grad af sandhed (materielle bevismidler) at træffe afgørelse om de realiteter, der ligger til grund for sagsøgerens påstand, dvs. at retten skal være overbevist om de faktiske omstændigheder, der efter loven er relevante.

I nogle tilfælde er det tilstrækkeligt for at træffe en afgørelse, at der er påvist sandsynlighed, især når det drejer sig om visse foreløbige processuelle afgørelser, der ikke afslutter sagen, men i hvilke retten besvarer foreløbige processuelle spørgsmål. Hvis retten skal anvende en specifik processuel regel, skal sandsynligheden af de ifølge loven relevante faktiske omstændigheder være påvist. Det er imidlertid ikke nødvendigt at overbevise retten om tilstedeværelsen heraf. Den civile retsplejelov indeholder ikke en definition af, hvilke faktiske omstændigheder der kan påvises at være sandsynlige, således at en bestemt forskrift kan tages i betragtning.

2 Bevisoptagelse

2.1 Kræver bevisoptagelse altid, at en part skal anmode herom, eller kan dommeren i visse tilfælde også optage bevis af egen drift?

I overensstemmelse med det gældende kontradiktionsprincip er det hovedsagelig parterne, der begærer bevisoptagelse.

Retten kan ligeledes foretage bevisoptagelse af egen drift (den civile retsplejelovs artikel 7, stk. 2), hvis retten er af den opfattelse, at parterne agter at anvende deres påstande uretmæssigt (den civile retsplejelovs artikel 3, stk. 3).

Retten foretager bevisoptagelse af egen drift i tvister vedrørende forældremyndighed, hvor retten ikke er bundet af påstanden, og også selv om der ikke er nedlagt påstand. Retten kan ligeledes foretage bevisoptagelse, selv om ingen af parterne har fremlagt bevismidler, og hvis dette er påkrævet af hensyn til barnets tarv (den civile retsplejelovs artikel 408).

2.2 Hvad sker der efterfølgende, hvis dommeren imødekommer en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse?

Retten beslutter, hvilke beviser der skal optages for at fastslå de afgørende faktiske omstændigheder (den civile retsplejelovs artikel 213, stk. 2, og artikel 287). Den træffer en afgørelse om bevismidlerne, hvori den imødekommer eller afslår parternes begæringer, og kan ligeledes afsige kendelse af egen drift om optagelse af visse bevismidler.

Hvis en parts begæring vedrørende bevismidler imødekommes ved rettens afgørelse, håndhæves begæringen, og bevisoptagelsen foretages. Retten er ikke bundet af sin afgørelse om bevismidler. Den kan ændre afgørelsen i forbindelse med behandlingen af sagen og optage bevismidler, hvorom der tidligere forgæves er fremsat begæring, og kan ligeledes optage nye bevismidler (den civile retsplejelovs artikel 287, stk. 4).

Bevismidler optages generelt under hovedforhandlingen for en dommer, som træffer den endelige afgørelse (den civile retsplejelovs artikel 217). Hvis der foreligger gyldige grunde, kan der efter anmodning optages beviser for en nærmere angivet dommer (den civile retsplejelovs artikel 217) I ekstraordinære

tilfælde er det ligeledes muligt at optage beviser efter afslutningen af hovedforhandlingen, hvis dommerkollegiet beslutter, at den afsluttede hovedforhandling skal genoptages. Dette sker, om nødvendigt, med henblik på at supplere retsforhandlingerne eller skabe klarhed over specifikke vigtige emner (den civile retsplejelovs artikel 292).

Det er specifikt fastsat i den civile retsplejelov, at et bevismiddel alene kan forkastes, hvis det er irrelevant for afgørelsen (den civile retsplejelovs artikel 287), dvs. at bevismidlet ikke kan anvendes til at fastslå de efter loven relevante faktiske omstændigheder. Den civile retsplejelov indeholder imidlertid ingen specifikke bestemmelser om muligheden for at forkaste uantagelige bevismidler eller bevismidler, der ikke kan optages omkostningseffektivt, eller som ikke kan optages på en hensigtsmæssig måde.

Parterne skal senest under den første hovedforhandling fremføre alle de faktiske omstændigheder, der underbygger deres sagsfremstilling, føre de beviser, som er nødvendige for at fastslå pålideligheden af deres sagsfremstilling, og fastslå deres standpunkt med hensyn til den sagsfremstilling og de beviser, som modparten har fremført. Det betyder, at retten ikke tager højde for bevismidler, som en part fremlægger for sent. Den pågældende part bliver generelt udelukket, hvis vedkommende fremsætter en sådan begæring (den civile retsplejelovs artikel 286). Den eneste undtagelse er tilfælde, hvor parten kan dokumentere, at vedkommende blev hindret i at fremføre bevismidler på det første retsmøde som følge af ydre omstændigheder (den civile retsplejelovs artikel 286, stk. 4).

Med hensyn til uantagelige bevismidler og bevismidler, der ikke kan optages på en hensigtsmæssig måde, er det vigtigt at overholde den civile retsplejelovs artikel 3, stk. 3, hvori det er fastsat, at retten ikke anerkender begæringer, som er i strid med bindende forskrifter eller etiske regler.

2.3 Hvilke forskellige bevismidler findes der?

I den civile retsplejelov anerkendes inspektioner, dokumenter, høring af vidner, høring af sagkyndige vidner og afhøring af parterne.

2.4 Hvad er procedurerne for vidneforklaringer, og adskiller de sig fra procedurerne for udtalelser fra sagkyndige? Hvad er reglerne for afgivelse af skriftlig forklaring og fremlæggelse af sagkyndiges rapporter/udtalelser?

Vidner: Enhver, der er indkaldt som vidne, skal give møde og skal, medmindre andet er fastsat i loven, afgive vidneforklaring (den civile retsplejelovs artikel 229). Vidner høres på forslag af en part, der skal anføre, hvad vidnet skal afgive vidneforklaring om, samt vidnets personlige oplysninger (den civile retsplejelovs artikel 236). Vidner bliver indkaldt til et retsmøde i form af en særlig stævning. Denne vidnestævning skal indeholde oplysninger om vidnets pligt til at afgive forklaring, følgerne af en ubegrundet undladelse af at give møde og retten til godtgørelse af vidnets omkostninger (den civile retsplejelovs artikel 237).

Vidner høres under hovedforhandlingen. Vidner, der som følge af alder, sygdom eller et alvorligt fysisk handicap ikke kan give møde i henhold til stævningen, kan afgive vidneforklaring på deres bopæl (den civile retsplejelovs artikel 237, stk. 2). Alle vidner høres hver for sig uden tilstedeværelse af andre vidner, der skal afgive forklaring på et senere tidspunkt (den civile retsplejelovs artikel 238). Retten oplyser vidnerne om deres pligt til at tale sandt og ikke undlade noget og advarer dem ligeledes om følgerne af at afgive falsk vidneforklaring. Vidnet anfører først og fremmest, hvad han/hun ved om sagen, og herefter stiller retsformanden eller dommerkollegiet og parterne og deres repræsentanter og befuldmægtigede spørgsmål til vidnet for at kontrollere vidnets forklaring eller for at tilføje oplysninger til forklaringen eller præcisere denne. Hvis vidnet afgiver en uoverensstemmende forklaring, kan det konfronteres med den faktiske omstændighed (den civile retsplejelovs artikel 239, stk. 3). Vidnets edsansvar er ikke længere anerkendt ifølge den civile retsplejelov.

I den civile retsplejelov sondres der ikke mellem proceduren for høring af ordinære og sagkyndige vidner, og loven indeholder ingen særlige formelle bestemmelser herom. Der er ingen forskel mellem proceduren for høring af vidner og sagkyndige vidner.

Dokumenter: Selv om et bevismiddel ikke tillægges større vægt end andre efter den civile retsplejelov, anses dokumenter for at være det mest pålidelige bevismiddel. Der kan sondres mellem offentlige og private dokumenter. Offentlige dokumenter er dokumenter, der udstedes i en bestemt form af et statsligt organ, der handler inden for sit kompetenceområde, dokumenter, der udstedes i denne form af en selvstyrende lokal myndighed, en virksomhed eller en anden organisation eller en enkeltperson under udøvelse af en offentlig, lovfæstet beføjelse (den civile retsplejelovs artikel 224). Private dokumenter er alle de dokumenter, der ikke er offentlige. I private dokumenter kan et dertil bemyndiget statsligt organ eller en juridisk eller fysisk person, der udøver offentlige beføjelser (f.eks. en notar), bekræfte en underskrifts ægthed. Ægthedserklæringer af denne art i private dokumenter er af offentlig betydning, og den del af dokumentet kan ligeledes anses for et offentligt dokument. Bevisværdien af offentlige dokumenter er defineret særskilt i den civile retsplejelov. Et offentligt dokument udgør et bevis på rigtigheden af de i dokumentet bekræftede eller angivne faktiske omstændigheder (den civile retsplejelovs artikel 224). Selv om den civile retsplejelov bygger på den antagelse, at indholdet af et offentligt dokument er sandt, er det tilladt at føre bevis for, at de faktiske omstændigheder er blevet upræcist registreret i et offentligt dokument, eller at et offentligt dokument er udformet forkert (den civile retsplejelovs artikel 224, stk. 4). Det er den eneste bevisregel i Sloveniens civile retsplejelov.

Udenlandske offentlige dokumenter, hvis ægthed er bekræftet efter de relevante forskrifter, har samme bevisværdi som slovenske dokumenter, forudsat at der foreligger gensidighed, medmindre andet er anført i en international aftale (den civile retsplejelovs artikel 225).

Der er i den civile retsplejelov ligeledes fastsat bestemmelser om fremlæggelse af dokumenter (pligten til at fremlægge dokumenter), som afhænger af, hvorvidt dokumentet er i den henvisende parts besiddelse, i modpartens besiddelse, i et statsligt organs eller en statslig organisations besiddelse, når denne udøver en offentlig beføjelse, eller i en tredjeparts (fysisk eller juridisk persons) besiddelse.

Sagkyndige vidner: Retten hører sagkyndige vidner, når det er nødvendigt med faglig viden for at fastslå eller præcisere en given faktisk omstændighed, og retten ikke har adgang til denne viden (den civile retsplejelovs artikel 243). Den civile domstol udpeger et sagkyndigt vidne ved en særlig afgørelse, hvor den inden udpegningen hører parternes synspunkter om sagen. Et sagkyndigt vidne kan ligeledes udpeges af den dommer, der fungerer som retsformand, eller af en særlig udpeget dommer, hvis denne har beføjelse til at optage denne form for bevis (den civile retsplejelovs artikel 244). Sagkyndige vidner udpeges almindeligvis ud fra en særlig liste over retsvidner, men denne opgave kan også varetages af et specialiseret organ. Kun fysiske personer kan optræde som sagkyndige vidner. Sagkyndige vidner har pligt til at møde i retten og uddybe deres konklusioner og udtalelser (den civile retsplejelovs artikel 246). Retten kan pålægge et sagkyndigt vidne en bøde, hvis vidnet udebliver fra retsmødet, på trods af at det blev behørigt indkaldt. Retten kan ligeledes pålægge et sagkyndigt vidne en bøde, hvis vidnet nægter at udføre opgaven uden at give en begrundelse (den civile retsplejelovs artikel 248). Sagkyndige vidner kan på anmodning fritages fra deres forpligtelse af retten, men kun af grunde, som de kan gøre gældende med henblik på at nægte at afgive forklaring eller besvare enkelte spørgsmål. Retten kan på anmodning ligeledes fritage sagkyndige vidner fra deres forpligtelse af andre rimelige grunde (f.eks. en alt for stor arbejdsbyrde). En bemyndiget medarbejder i det organ eller den organisation, hvor det sagkyndige vidne er ansat, kan ligeledes anmode om en sådan fritagelse med denne begrundelse (den civile retsplejelovs artikel 246, stk. 2 og 3). Et sagkyndigt vidne kan endvidere afvises på samme måde som en dommer. Den eneste undtagelse hertil er, hvis en person, der allerede tidligere har afgivet forklaring som vidne, kan optræde som sagkyndigt vidne (den civile retsplejelovs artikel 247).

Et sagkyndigt vidnes opgaver omfatter afgivelse af forklaring vedrørende konklusioner og en udtalelse. Retten afgør også, om det sagkyndige vidne kun skal afgive sin forklaring og udtalelse mundtligt på retsmødet, eller om vidnet ligeledes skal afgive forklaringen og udtalelsen skriftligt inden retsmødet. Retten fastsætter ligeledes den frist, hvor det sagkyndige vidne senest skal afgive sin forklaring og udtalelse. Hvis der er udpeget mere end et enkelt sagkyndigt vidne, kan disse afgive deres forklaring og udtalelse i fællesskab, hvis de er enige om indholdet. Hvis de ikke er enige, afgiver hvert enkelt sagkyndigt vidne sin forklaring alene (den civile retsplejelovs artikel 254). Hvis der påvises grundlæggende forskelle mellem de oplysninger, som afgives af sagkyndige vidner,

eller hvis et eller flere sagkyndige vidners forklaring er uklar, ufuldstændig eller selvmodsigende eller i strid med de faktiske omstændigheder, der er blevet afdækket i forbindelse med efterforskningen, og disse unormale forhold ikke berigtiges ved en fornyet høring af det sagkyndige vidne, foretages der fornyet bevisoptagelse fra det samme eller et andet sagkyndigt vidne (den civile retsplejelovs artikel 254, stk. 2). Hvis der er modsigelser i et eller flere sagkyndige vidners udtalelser, eller hvis der i deres udtalelse berettes om unormale forhold, eller hvis der opstår begrundet tvivl om rigtigheden af den afgivne udtalelse, kræves der udtalelser fra andre sagkyndige vidner (den civile retsplejelovs artikel 254, stk. 3). Sagkyndige vidner har ret til at få refunderet deres omkostninger og er berettigede til et honorar for deres arbejde (den civile retsplejelovs artikel 249).

2.5 Har visse procedurer for bevisførelse større vægt end andre?

Det princip, der lægges til grund for bedømmelsen af bevismidler, er den uafhængige bedømmelse af bevismidler. Retten, der handler i overensstemmelse med sin egen overbevisning, træffer afgørelse om, hvilke faktiske omstændigheder der anses for bevist på grundlag af en grundig og omhyggelig vurdering af hvert enkelt bevismiddel alene og af alle bevismidlerne i forening og på grundlag af sagens forløb som helhed (den civile retsplejelovs artikel 8). I Sloveniens retsplejelov foretages der ikke anerkendelse af begrebet "bevisregler", hvorefter lovgiveren på forhånd har fastlagt en abstrakt vurdering af specifikke former for bevismidler. Den eneste undtagelse til denne regel er reglen om vurdering af offentlige dokumenter (se punkt 2.5).

I praksis gælder der imidlertid den regel, at f.eks. dokumenterede bevismidler er mere pålidelige (men ikke mere tungtvejende) end andre beviser, som f.eks. vidneforklaringer eller parternes forklaringer.

2.6 Er visse procedurer for bevisførelse obligatoriske, når bestemte forhold skal bevises?

Den civile retsplejelov indeholder ingen bestemmelser om, hvorvidt visse bevismidler eller bevisformer er obligatoriske for at kunne fastslå visse faktiske omstændigheders tilstedeværelse.

2.7 Er vidner ved lov forpligtet til at afgive forklaring?

Ja. Enhver, der er indkaldt som vidne, skal give møde og skal, medmindre andet er fastsat i loven, afgive vidneforklaring (artikel 229 i den civile retsplejelov).

2.8 I hvilke tilfælde kan de nægte at afgive forklaring?

En person kan ikke føres som vidne, hvis vedkommendes forklaring ville være i strid med forpligtelsen til at bevare officielle hemmeligheder eller militærhemmeligheder, medmindre den kompetente myndighed fritager den pågældende person fra denne forpligtelse (den civile retsplejelovs artikel 230). Vidner kan nægte at afgive forklaring (den civile retsplejelovs artikel 231):

i sager, hvor en part har betroet sig til vidnet som en bemyndiget repræsentant

i sager, hvor den pågældende part eller en anden person har skriftet over for vidnet i dennes egenskab af religiøs skriftefader

om faktiske omstændigheder, som vidnet har opdaget i sin egenskab af advokat eller læge eller i forbindelse med udøvelsen af enhver anden profession eller beskæftigelse, hvor vedkommende er forpligtet til at hemmeligholde viden om ethvert faktisk forhold, som måtte blive opdaget i forbindelse med udøvelsen af den pågældende beskæftigelse.

Vidner kan nægte at besvare enkelte spørgsmål, hvis de har god grund til at gøre dette, herunder især hvis de ved at besvare spørgsmålet ville kaste alvorlig skam over, forårsage væsentlig økonomisk skade eller risiko for strafforfølgning for sig selv eller, selv fjerne, slægtninge i lige linje eller slægtninge i sidelinje indtil tredje led, eller hvis de ville kaste alvorlig skam over, forårsage væsentlig økonomisk skade eller risiko for strafforfølgning for deres ægtefælle eller en indgiftet slægtning til og med andet led (også selv om dette ægteskab allerede er ophørt) eller for deres værge eller plejebarn eller for deres adoptivforælder eller adoptivbarn (den civile retsplejelovs artikel 233).

Risikoen for at forårsage økonomisk skade kan imidlertid ikke påberåbes af vidner som en årsag til at nægte at afgive forklaring om juridiske transaktioner, hvor de var til stede som indkaldte vidner, om handlinger, som de udførte i forbindelse med en tvist som juridisk forgænger eller repræsentant for en af parterne, om faktiske omstændigheder, der vedrører ejendomsforhold i forbindelse med familiemæssige eller ægteskabelige bånd, om faktiske omstændigheder, der vedrører fødsel, ægteskab eller død, eller når det af særlige bestemmelser fremgår, at de er forpligtet til at indgive en begæring eller afgive forklaring (den civile retsplejelovs artikel 234). Et vidne kan heller ikke nægte at afgive forklaring begrundet i hensynet til beskyttelsen af en forretningshemmelighed, hvis afsløringen af visse faktiske omstændigheder er nødvendig af hensyn til offentligheden eller en anden person, forudsat at et sådant hensyn medfører større fordele, end der er ulemper forbundet med afsløringen af den pågældende hemmelighed (den civile retsplejelovs artikel 232).

2.9 Kan en person, der nægter at afgive forklaring, straffes eller tvinges til at afgive forklaring?

Ja. Hvis vidner, der er blevet indkaldt korrekt, undlader at give møde uden grund, eller hvis de uden tilladelse forlader det sted, hvor de skulle have afgivet forklaring, kan retten afsige kendelse om, at de skal tvinges til at møde i retten for egen regning, og retten kan endvidere pålægge dem en bøde på op til 1 300 EUR. Retten kan ligeledes udstede en sådan bøde til et vidne, der giver møde, men som trods det, efter at være blevet advaret om konsekvenserne, nægter at afgive forklaring eller besvare specifikke spørgsmål af årsager, som af retten anses for at være ubegrundede. I sidstnævnte tilfælde kan retten, hvis vidnet stadig nægter at afgive forklaring, fængsle vidnet, indtil det indvilliger i at afgive forklaring, eller indtil vidnets forklaring ikke længere er nødvendig, dog højst en måned (den civile retsplejelovs artikel 241, stk. 2).

2.10 Er visse personer fritaget for at afgive vidneforklaring?

Et vidne kan være enhver person, som er i stand til at give oplysninger om de faktiske omstændigheder, der skal bevises (den civile retsplejelovs artikel 229, stk. 2). En persons egnethed til at blive indkaldt som vidne afhænger ikke af den pågældendes retsevne. Børn eller personer, der er blevet erklæret helt eller delvist umyndige, kan indkaldes som vidner, hvis de er i stand til at give oplysninger om juridisk relevante faktiske omstændigheder. Retten tager fra sag til sag stilling til spørgsmålet om, hvorvidt et vidne er i stand til at afgive forklaring.

En part eller en parts juridiske repræsentant må ikke indkaldes som vidne, men man må gerne indkalde en almindelig repræsentant (*pooblaščenec*) eller en intervenient (*stranski intervenient*) som vidne.

2.11 Hvad er dommerens og parternes rolle ved afhøring af vidner? Under hvilke omstændigheder kan et vidne afhøres ved brug af videomøde og andre tekniske hjælpemidler?

Med hensyn til vidners afgivelse af forklaring henvises til ovennævnte svar.

Videokonferencer er reguleret i den civile retsplejelovs artikel 114a, hvori det er fastsat, at retten med parternes samtykke kan tillade parterne og deres repræsentanter at opholde sig på en anden lokalitet under retsmødet og udføre processuelle handlinger på den lokalitet, hvis der gennemføres en lyd- og videotransmission fra den lokalitet, hvorpå retsmødet finder sted, til den eller de placering(er), hvor parterne og/eller parternes repræsentanter opholder sig. Der gælder de samme betingelser for bevisoptagelse i form af høring af parterne, vidner og sagkyndige vidner.

3 Vurdering af beviset

3.1 Kan retten tage hensyn til beviser, som en part har tilvejebragt på ulovlig vis?

Generelt må bevismidler, der er optaget ulovligt (f.eks. ved hjælp af ulovlig telefonaflytning) ikke anvendes i civile sager. I henhold til retspraksis er det imidlertid tilladt at anvende denne type bevismidler, hvis der foreligger velbegrundede årsager hertil, eller hvis bevisoptagelsen vil være af særlig betydning for håndhævelsen af en grundlovssikret rettighed. Ud over det faktiske forhold, at nogle af bevismidlerne kan være optaget ulovligt, spiller det i så fald en afgørende rolle, om de bevismidler, der fremlægges i civile sager, i sig selv fører til en krænkelse af menneskerettighederne.

Med hensyn til uantagelige bevismidler og bevismidler, der ikke kan optages på en hensigtsmæssig måde, er det i den civile retsplejelovs artikel 3, stk. 3, fastsat, at retten ikke anerkender begæringer, som er i strid med bindende forskrifter eller etiske regler.

3.2 Tillægges en parts egen forklaring værdi som bevismiddel?

Hvis forklaringen indgår som led i en retssag eller en form for begæring, kan den ikke medtages som bevismiddel, men vil derimod blive betegnet som en af parten fremsat faktisk påstand, hvorom den pågældende part ligeledes skal forelægge relevante bevismidler. Hvis forklaringen er indeholdt i et dokument, der er fremlagt som bevis på en af en part fremsat påstand, vil den pågældende forklaring blive betegnet som et dokument.

En forklaring, der afgives af en part under et retsmøde, tæller også som bevismiddel, da parternes forklaringer ligeledes anerkendes som bevismidler i den civile retsplejelov (den civile retsplejelovs artikel 257).

Relevante links

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

Sidste opdatering: 23/11/2015

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.